

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/20/2025
Identifikačné číslo spisu:	5118206884
Dátum vydania rozhodnutia:	16.09.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:5118206884.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu Ing. B. I., nar. XX.XX.XXXX bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Garom, so sídlom Štefánikova 14, 811 05 Bratislava, IČO: 30 850 436, proti žalovanému Prima banka Slovensko a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenému advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 27 105 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25C/22/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 41Cob/116/2023 - 1251 zo dňa 12. marca 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného z a m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej tiež „súd prvej inštancie“), rozsudkom č. k. 25C/22/2018 - 1060 zo dňa 07. februára 2023 (druhým v poradí) rozhodol tak, že prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 27 105 eur s úrokom z omeškania 9 % ročne z danej sumy od 30.07.2016 do zaplatenia a druhým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že spoločnosť Sberbank Slovensko, a.s., IČO: 17 321 123 (ďalej tiež „Sberbank Slovensko, a.s.“ alebo „SBSK“) bola vymazaná z obchodného registra dňom 01.08.2017 z dôvodu dobrovoľného výmazu z dôvodu zlúčenia so žalovaným, ktorý je právnym nástupcom SBSK. Žalobca sa žalobou podanou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 27 105 eur s príslušenstvom z titulu rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu žalovaného zo dňa 28.07.2016, ktorým bol žalobcovi priznaný „Mimoriadny výkonnostný bonus“ (ďalej tiež „MVB“). Uviedol, že právny predchodca žalovaného zahájil proces predaja väčšinového podielu akcií a za účelom zabezpečenia predmetnej transakcie bol zriadený tím vybraných osôb, vymedzený pojmom „kľúčoví zamestnanci“. Žalobca, ako člen predstavenstva právneho predchodcu žalovaného Sberbank Slovensko, a.s., bol súčasťou tohto tímu a pri plnení zverenej úlohy úkoloval ostatných členov. Za úspešné

završenie úlohy (transakcie akcií) bol žalobcovi zo strany predstavenstva právneho predchodcu žalovaného priznaný nárok na vyplatenie MVB, ktorý však žalovaný, ako právny nástupca, odmietol žalobcovi vyplatiť.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že išlo o splnenie úlohy nad rámec zmluvných povinností zamestnancov (podľa pracovných zmlúv) a členov orgánov spoločnosti (podľa zmlúv o výkone funkcie) za osobitnú odmenu - mimoriadny výkonnostný bonus. Pojem „kľúčoví zamestnanci“, ktorým bola priznaná mimoriadna odmena (MVB), nemožno interpretovať ako skupinu osôb vykonávajúcich prácu v prospech spoločnosti výlučne na základe pracovnoprávneho pomeru, ale ide o všeobecné odlišovacie označenie osôb podieľajúcich sa na plnení mimoriadnej úlohy týkajúcej sa predaja akcií banky. Zároveň súd prvej inštancie zdôraznil, že dozorná rada právneho predchodcu žalovaného dňa 04.12.2015 odsúhlasila okruh vybratých „kľúčových zamestnancov“ (t.j. konkrétnych osôb v pracovnom pomere a konkrétnych členov predstavenstva vrátane žalobcu, spolu v počte 25 osôb) definovaných v zozname nazvanom „ÚČASTNÍCI PROGRAMU UDRŽANIA (1/2)“ a udelenie osobitnej odmeny pre tieto osoby, pričom zákonnosť uvedeného rozhodnutia dozornej rady nebola v konaní zákonným spôsobom spochybnená (rozhodnutie nebolo vyhlásené za neplatné). Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie, že pre vyplatenie MVB bol potrebný aj opakovaný súhlas dozornej rady.

4. Súd prvej inštancie zdôraznil, že medzi stranami nebolo sporné, že tzv. kľúčoví zamestnanci k dátumu 29.07.2016 úlohu splnili (došlo k predaju 99,5 % akcií akcionára SBSK), čo predstavuje „moment dôležitý pre vyplatenie odmeny žalobcovi“. Uzavrel, že na základe splnenia mimoriadnej úlohy má bývalý člen predstavenstva Ing. B. I. nárok na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu, pričom predstavenstvo Sberbank Slovensko, a.s. žalobcovi doručilo list z 28.07.2016 o priznaní mu nároku na vyplatenie MVB v tam uvedenej výške.

5. Ďalej sa súd prvej inštancie v zmysle záväzných záverov kasačného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/154/2020-906 zo dňa 25.08.2022 vyjadril aj k úprave obsiahnutej v § 23a a § 23b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „zákon o bankách“) a uviedol, že dotknuté ustanovenia v rozhodnom znení upravujú spôsob odmeňovania osôb, ktoré sa podieľajú na plnení úloh banky (úloh vyplývajúcich z predmetu činnosti banky - poskytovanie finančných služieb a úloh s tým spojených). Okruh konkrétnych práv a povinností medzi členom predstavenstva a bankou upravujú jednak všeobecné normy (zák. č. 483/2001 Z. z., zák. č. 513/1991 Zb.) a tiež aj interné normy (stanovy, zmluva o výkone funkcie). Právny vzťah žalobcu k spoločnosti bol upravený zmluvou o výkone funkcie podľa § 66 ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „ObZ“). Žalobca funkciu člena predstavenstva vykonával od 01.10.2014 (podľa výpisu z obchodného registra do 16.02.2017 - pozn. najvyššieho súdu). Podľa súdu prvej inštancie zo zmluvy o výkone funkcie, ani z iného dôkazu v spise nevyplýva, že by medzi zmluvné či zákonné povinnosti žalobcu ako člena predstavenstva patrilo plnenie povinností v čase „krízy spoločnosti“, pričom za takýto stav súd prvej inštancie považoval „vyvolaný mimoriadny stav, týkajúci sa: 1. prípravy banky na predaj, 2. osamostatnenie banky, fungovanie mimo siete infraštruktúry Sberbank, 3. následne vytvoriť podmienky pre vykonanie hĺbkového auditu zo strany Európskej centrálnej banky, ktorá z dôvodov prv uvedených mimo slovenskej národnej banky sa rozhodla vykonať hĺbkový audit Sberbank Slovensko na území Slovenska“. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalovaného nebol doložený žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývalo jeho tvrdenie, že žalobca bol povinný plniť ako člen predstavenstva aj také úlohy, ktoré sú predmetom posúdenia v tomto konaní, a preto by nemal mať nárok na priznanú osobitnú odmenu vo forme mimoriadneho výkonnostného bonusu.

6. Podľa súdu prvej inštancie priznanie (vyplatenie) MVB žalobcovi nie je v rozpore s dobrými mravmi, či poctivým obchodným stykom. Tu zdôraznil, že pokiaľ si niekto niekoho „najme“ na splnenie určitej úlohy za dohodnutú odmenu, nemôže sa prostredníctvom námietky rozporu s dobrými mravmi, resp. s poctivým obchodným stykom zbaviť svojej povinnosti plniť. Uviedol, že „dobré mravy, či poctivý obchodný styk neposkytuje ochranu osobe, ktorá sa splneniu svojej povinnosti vyplývajúcej z dohody vyhýba, odvolávajúc sa na vyššie princípy“. Uzavrel, že žalobca má nárok okrem priznanej istiny (MVB)

v sume 27 105 eur aj na jej príslušenstvo vo forme uplatnených úrokov z omeškania vo výške a za dobu ako vyplýva z výrokovej časti rozhodnutia a k nemu prislúchajúcej časti odôvodnenia.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 41Cob/116/2023 - 1251 zo dňa 12. marca 2025 tak, že prvým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a druhým výrokom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého žalobcovi vznikol nárok na vyplatenie žalovanej sumy zo strany žalovaného. Poukázal na stanovy, rokovací poriadok predstavenstva a rokovací poriadok dozornej rady právneho predchodcu žalovaného a konštatoval, že mimoriadny výkonnostný bonus bol odsúhlasený dozornou radou právneho predchodcu žalovaného na základe hlasovania vykonaného dňa 09.12.2015 v súlade s § 9b bod 1 rokovacieho poriadku pre dozornú radu, teda odmena bola priznaná v súlade s internými pravidlami odmeňovania vyplývajúcich najmä z § 3 písm. k), § 5 a § 21 bod 3 stanov; z § 1 bod 3 písm. o), § 9 bod 1 a § 14 rokovacieho poriadku pre dozornú radu.

9. Odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalovaného založenú na rozhodnutí predstavenstva právneho predchodcu žalovaného z 19.12.2016, ktorým bolo schválené zrušenie rozhodnutia predstavenstva spoločnosti č. 110/2016 zo dňa 28.07.2016, na základe ktorého mal byť „kľúčovým zamestnancom“ vyplatený mimoriadny bonus. Uviedol, že z predloženého výňatku zo zápisnice zo zasadnutia predstavenstva konaného dňa 19.12.2016 nie je zrejmé, kto sa na tomto zasadnutí predstavenstva zúčastnil, kto hlasoval za prijatie uznesenia o zrušení predmetného rozhodnutia predstavenstva z 28.07.2016. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 3 bod 3 rokovacieho poriadku pre predstavenstvo, podľa ktorého právo na zmenu a zrušenie rozhodnutí majú v zásade tí členovia predstavenstva, ktorí rozhodnutie prijali. Podľa odvolacieho súdu žalovaný nepreukázal, že/či predmetné rozhodnutie o zrušení uznesenia bolo vykonané v súlade s rokovacím poriadkom pre predstavenstvo právneho predchodcu žalovaného.

10. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku žalovaného o neaplikovaní žiadneho z kogentných ustanovení zákona o bankách. Odvolací súd tu odkázal na ods. 68 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a súčasne za aplikácie dotknutých ustanovení zákona o bankách (§ 23a, § 23b) konštatoval, že nezistil rozpor rozhodnutia o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu so zákonom o bankách. Zdôraznil, že MVB nemožno považovať za pevnú zložku odmeny, ak ide o člena štatutárneho orgánu banky podľa odseku 1 písm. a) § 23a zákona o bankách, ktorá je zaručená, ale má povahu pohyblivej zložky celkovej odmeny (ods. 107).

11. Odvolací súd ďalej konštatoval (ods. 108) dodržanie interných postupov SBSK pre rozhodovanie predstavenstva ako aj dozornej rady, predmetom ktorých bola aj „politika SBSK týkajúca sa odmeňovania jednotlivých skupín zamestnancov (implementácia smernice o kapitálových požiadavkách /CRD IV/) - aktualizácia účinná k 15. decembru 2015, v ktorom je uvedené, že návrh obsahuje posúdenie zásad odmeňovania a posúdenie vyhodnocovania zamestnancov, ktoré má závažný dopad na rizikový profil banky s účinnosťou od 15. decembra 2015 v súlade so zásadami skupiny týkajúcimi sa odmeňovania“. Predstavenstvo schválilo predložený materiál a uložilo povinnosť implementácie, pričom predmetným dokumentom nedošlo ku konečnému schváleniu výplaty špecifických bonusov. K tomu došlo až v zmysle rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko a.s. číslo 110/2016 z 28.07.2016, ktoré bolo prijaté všetkými piatimi členmi predstavenstva. Obdobne je tomu tak pri dokumente pre predstavenstvo, kde išlo o návrh dokumentu na špecifický výkonnostný bonus pre vybraných (kľúčových) zamestnancov SBSK s tým, že po schválení predstavenstvom a dozornou radou pripraví personálne oddelenie motivačné listy pre účastníkov, teda išlo o návrh rozhodnutia, ktorým predstavenstvo schválilo špecifický výkonnostný bonus pre vybraných zamestnancov v zmysle predloženého materiálu (súčasťou predmetného dokumentu je aj zápisnica zo zasadnutia predstavenstva Sberbank Slovensko a.s. zo 16.06.2015, ktorého sa zúčastnili R. R., Z. O., L. I., T.). Odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie predstavenstva č. 110/2016 z 28.07.2016 bolo prijaté po schválení a odsúhlasení osobitnej výkonnostnej odmeny pre vybraté osoby dozornou radou, teda rozhodnutie

predstavenstva z 28.07.2016 bolo prijaté v súlade s § 2 bod 3 písm. a/ v spojení s § 4 ods. 1 písm. o/ Rokovacieho poriadku pre predstavenstvo Sberbank Slovensko a.s. Zároveň bolo rozhodnutie dozornej rady prijaté v súlade s § 9 bod 1 Rokovacieho poriadku pre Dozornú radu Sberbank Slovensko a.s., a to v spojení s § 21 bod 3 Stanov Sberbank Slovensko a.s. a tiež v spojení s § 18 bod 4 písm. k/ Stanov.

12. Odvolací súd s poukazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v neskoršom znení, ďalej tiež „OZ“) a § 265 ObZ považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade nedošlo k žalovaným tvrdenému porušeniu (zásad) poctivého obchodného styku a konanie žalobcu nie je ani v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti konštatoval, že už dňa 20.07.2015 bola vypracovaná prezentácia - odmena za mimoriadne výkony pre vedúcich pracovníkov SBSK s tým, že išlo o odmenu za mimoriadne výkony. Účastníkmi predmetného programu boli štyria riaditelia + 21 vedúcich pracovníkov a odsúhlasené náklady na odmeny boli (spolu) vo výške 659 500 eur v prípade 100 % plnenia. Súčasťou programu bol zoznam účastníkov ako aj vzorec vypočítania odmeny. Vymedzenie kľúčových zamestnancov zahŕňalo okruh určených osôb, ktoré boli vybraté akcionárom právneho predchodcu žalovaného a mali vykonávať úlohy nad rámec svojich dohodnutých zmluvných povinností, a to povinnosti súvisiace so zabezpečením prevodu akcií z pôvodného akcionára právneho predchodcu žalovaného na iného akcionára za osobitnú odmenu navyše. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že by zaradenie žalobcu do programu „Špecifický výkonnostný bonus pre kľúčových zamestnancov Sberbank Slovensko a.s.“ a následné schválenie tohto výkonnostného bonusu dozornou radou (09.12.2015 - správne malo byť 09.12.2015, pozn. najvyššieho súdu) a predstavenstvom (28.07.2016) bolo v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, prípadne v rozpore s dobrými mravmi.

13. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej tiež „dovolateľ“) dovolanie, prostredníctvom ktorého sa domáhal, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmení a žalobu zamietne a prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho konania ako aj trov dovolacieho konania. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania výslovne na základe § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

14. K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že nevykonal riadny odvolací prieskum, nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a nevyjadril sa k podstatným odvolacím argumentom. Dovolateľ uviedol, že rozsah odvolacieho prieskumu bol daný dôvodmi ním podaného odvolania, podľa ktorých i/ súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoj rozsudok, keď nedoplnil odôvodnenie v zmysle kasačného záväzného pokynu odvolacieho súdu, ii/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), ktoré spočívajú najmä v závere, že sa SBSK mala ocitnúť v kríze, v dôsledku čoho údajne nebolo možné posudzovať nárokovanú pohyblivú zložku odmeny (MVB) v zmysle ZoB a že majoritný akcionár SBSK si „najal“ vlastných zamestnancov na výkon mimoriadnych činností spojených s predajom akcií, iii/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), ktoré spočívalo v neaplikovaní zákona o bankách, neskúmaní rozporu rozhodnutí jednotlivých orgánov SBSK s Obchodným zákonníkom, s internými predpismi banky a v nesprávnom vyhodnotení súladu uplatneného nároku so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi. Odvolací súd pritom ignoroval argumentáciu žalovaného k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, námietku o nesprávnych skutkových zisteniach, neodôvodnil neaplikovanie § 23a a § 23b zákona o bankách, nezaoberal sa rozporom uplatneného nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi (keď žalobca priznal túto mimoriadnu odmenu sám sebe). Podľa dovolateľa arbitrárnou selekciou odvolacích dôvodov odvolací súd poprel dvojínštančnosť civilného sporového konania aj účel odvolacieho konania. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu nerešpektovanie § 380 ods. 1 CSP, keďže z troch uplatnených si vybral len jeden odvolací dôvod. Tým došlo k odňatiu prístupu k odvolaciemu konaniu a zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces.

15. Dovolateľ taktiež namietal, že odvolací súd sa len formálne zaoberal skutkovými a právnymi

tvrdeniami žalovaného, podľa ktorých priznaný MVB je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania vybraného bankového personálu podľa zákona o bankách a že žalobca ako člen predstavenstva musel vedieť, že priznanie MVB je v rozpore s internými predpismi banky a existovali prekážky pre jeho výplatu (ekonomická strata banky a pod.). Taktiež vytkol odvolaciemu súdu, že sa pri závere o MVB ako pohyblivej zložke mzdy, ktorej výška závisí od plnenia dosahovaných výsledkov či dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky (§ 23b ods. 1 písm. c/ zákona o bankách) nezaoberal argumentáciou žalovaného, ktorá takúto konklúziu vylučuje (tu dovolateľ odkázal na dôvody dovolania vzťahujúce sa k namietanej vade nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolací súd podľa žalovaného neposkytol relevantnú odpoveď ani k námietke o rozpore uplatneného nároku so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi, založenej na okolnosti, že žalobca bol členom predstavenstva, ktorý musel poznať interné predpisy banky, kogentnú úpravu v zákone o bankách, ekonomickú situáciu banky a súčasne priznal túto mimoriadnu odmenu „sám sebe“. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že dôkladne nevysvetlil odchýlnosť napadnutého rozhodnutia od iných rozhodnutí súdov v obdobných veciach, predmetom ktorých boli (zamietnuté) právne a skutkovo identické nároky ďalších členov predstavenstva SBSK (prípady D. U., Ing. I. R.).

16. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená a ktorú formuloval nasledovne: „Možno členovi predstavenstva banky podľa § 23a ods. 1 písm. a) ZoB v znení účinnom do 28.12.2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 ZoB v znení účinnom do 28.12.2020 nepripúšťa?“

17. Dovolateľ argumentoval, že na tu posudzovaný spor nie je možné aplikovať doterajšiu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) k nároku na výplatu MVB, ktorá sa týka bývalých zamestnancov právneho predchodcu žalovaného, keďže žalobca pôsobil v banke ako člen jej predstavenstva, nie ako jej zamestnanec. Preto nie je namieste ani „protektívny prístup súdov“ vo vzťahu k právnej pozícii žalobcu. Následne dovolateľ citoval časti z vyššie uvedených ustanovení zákona o bankách (v znení účinnom do 28.12.2020) a uviedol, že dotknuté pravidlá odmeňovania boli prevzaté zo smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2006/48/ES zo 14. júna 2006, za účelom ochrany finančných prostriedkov klientov banky tým, že zamedzujú prípadom, keď si vrcholový manažment banky ku koncu svojho pôsobenia schváli nadštandardne vysoké odmeny (tzv. „zlaté padáky“). K vyššie uvedenej úprave v zákone o bankách dovolateľ zdôraznil, že predaj samotnej banky nemôže byť jej dlhodobou obchodnou stratégiou, resp. obchodným záujmom. K tomuto sa odvolací súd nevyjadril a taktiež sa nevysporiadal s úpravou obsiahnutou v § 23b ods. 3 zákona o bankách vo vzťahu k ďalším podmienkam priznania pohyblivej zložky celkovej odmeny, ktorých splnenie žalobca nepreukázal. Dovolateľ uviedol, že program MVB bol v roku 2015 vypracovaný ako „satisfakcia za zotrvanie v banke“, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. Na tom nič nemení fakt, že následne predstavenstvo banky MVB účelovo prezentovalo ako odmenu za mimoriadne úsilie vybraných osôb pri predaji akcií SBEU. Pritom činnosť (žalobcu) bola vykonávaná v prospech akcionára, a nie v prospech SBSK. Bilancovanie výkonnosti žalobcu vykonané treťou stranou nemôže zakladať nárok na motivačnú zložku odmeny podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách, ktorá sa odvíja od hodnotenia samotnej banky. Podľa dovolateľa sa odvolací súd nevysporiadal ani so splnením ďalšieho predpokladu stanoveného v § 23b ods. 3 zákona o bankách, podľa ktorého pohyblivá zložka celkovej odmeny môže byť priznaná oprávnenej osobe najskôr po uplynutí obdobia troch rokov od plnenia dosahovaných výsledkov, avšak predstavenstvo právneho predchodcu žalovaného nárok na túto odmenu priznalo žalobcovi už menej ako 24 hodín pred uskutočnením transakcie. Uvedené rozpory spochybňujú reálny cieľ programu MVB a nevyvracajú domnienku, že jeho účelom bolo v poslednom možnom okamihu zdanlivo legálnym spôsobom schváliť schému „zlatých padákov“ pre osoby, ktorých pozície boli najviac ohrozené predajom akcií (vrcholový manažment banky). Dovolateľ ďalej poukázal na § 23b ods. 7 zákona o bankách a čl. 10 ods. 5.1 písm. a) a b) Politiky odmeňovania SBSK v súvislosti s povinnosťou zohľadniť hodnotu vlastných zdrojov, finančných potrieb banky a zachovanie jej výkonnosti, pričom SBSK vykazovala pred predajom majoritného podielu akcií dlhodobú stratu. Dovolateľ z uvedeného dovodil, že výplata pohyblivej zložky

odmeny (žalobcovi) by preto nekorešpondovala s princípom zodpovedného hospodárenia banky, „ako to vyžaduje legislatíva EÚ, zákon a interné predpisy banky“. Dovolateľ zdôraznil neakceptovateľnosť rezignácie súdov na korigovanie autonómie zmluvných strán v súkromnoprávnej sfére, keď limitáciou danej slobody sú kogentné normy, od ktorých sa nepripúšťa odklon. Dovolateľom formulovaná právna otázka teda mala byť podľa jeho názoru zodpovedaná tak, že: „Členovi predstavenstva banky podľa § 23a ods. 1 ZoB v znení účinnom do 28.12.2020 nemožno priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 ZoB v znení účinnom do 28.12.2020 nepripúšťa.“

18. K podanému dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý poprel skutkový stav prezentovaný dovolateľom. Poukázal na to, že žalovaný ako právny nástupca SBSK bol vopred informovaný, keďže záväzok na vyplatenie MVB pre všetkých pracovníkov bol zaúčtovaný ako výdavky do budúcich období vo finančnom výkaze za rok 2015 s tým, že „potenciálny kupec bude musieť záväzok prevziať a vyplatiť v určenom čase“. Prostriedky na výplatu MVB boli pripravené spoločnosťou SBSK a samostatne vedené v účtovníctve ako budúci záväzok voči zamestnancom a v súvislosti s tým bola aj znížená cena prevádzaných akcií spoločnosti SBSK na nového akcionára. Žalobca k nároku na MVB zdôraznil, že vykonal všetky činnosti nad rámec svojich pracovných činností a uviedol, že nie je možné, aby zmluvný partner následne zrušil odmenu za činnosť, ktorú už žalobca vykonal. Vyjadril sa podrobne ku námietkam dovolateľa s tým, že dovolanie z daných dôvodov nie je prípustné ani dôvodné. Právnu otázku formulovanú dovolateľom označil za len akademickú, bez väzby na konkrétny skutkový stav. Pritom zo skutkového stavu v danej veci nevyplýva žiadne priznanie odmeny mimo rámca alternatív súladných s § 23b ods. 1 zákona o bankách. Žalobca poukázal aj na neprípustné nové tvrdenia, ďalšie skutkové okolnosti, resp. argumenty, ktoré žalovaný neuvádzal pred súdom prvej inštancie (napr. o finančnom stave zamestnávateľa), ani v odvolaní. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a priznal žalobcovi plnú náhradu trov dovolacieho konania.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, pričom dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť (§ 448 CSP).

20. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

21. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

22. Podľa ustanovenia § 442 CSP, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

23. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace

procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

25. Dovolateľ prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, nakoľko mu ako žalobcovi mal odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Dovolací súd prvotne uvádza, že vykonaným dovolacím prieskumom nezistil existenciu dovolateľom tvrdenej vady zmätočnosti spadajúcej pod úpravu obsiahnutú v § 420 písm. f) CSP.

27. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo podľa dovolateľa dôjsť v dôsledku toho, že odvolací súd nevykonal riadny odvolací prieskum, nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a nevyjadril sa k podstatným odvolacím argumentom.

28. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

29. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani v opravnom konaní súd nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

30. Dovolací súd dospel v preskúmvanej veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. V prejednávanej veci boli odvolacím súdom splnené všetky zákonné, ale aj ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

31. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP je vo všeobecnosti možné považovať to, že odvolací súd rozhodnutie neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, avšak to sa netýka daného prípadu. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd ním potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny, a teda mal za to, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky náležite zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd opodstatnene poukázal na viazanosť odvolacími dôvodmi, keď v súlade s § 380 ods. 1 CSP konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmal iba v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného. Zároveň z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Odvolací súd zreteľne a zrozumiteľne uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti žalobcovej žaloby, ktorou uplatnil nárok na zaplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu, schváleného dozornou radou a priznaného predstavenstvom SBSK, pričom postup v odvolacom konaní, v nadväznosti na konanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený, či arbitrárny.

32. V preskúmvanej veci odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré je potrebné v spojení s potvrdeným rozhodnutím súdu prvej inštancie považovať za jeden organický celok) obsahuje jasné a dostatočné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Vychádzal predovšetkým z rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. z 28.07.2016 č. 110/2016, ktorým bol žalobcovi ako členovi predstavenstva priznaný mimoriadny výkonnostný bonus, predstavujúci podľa odvolacieho súdu osobitnú výkonnostnú odmenu, ktorá mala (aj z hľadiska posudzovanej úpravy odmeňovania v zákone o bankách) fakultatívnu „povahu pohyblivej zložky celkovej odmeny“, za činnosť vykonanú žalobcom nad rámec dohodnutých zmluvných povinností (podľa dohody o výkone činnosti člena predstavenstva uzavretej medzi SBSK a žalobcom). Odvolací súd zreteľne formuloval a podrobne odôvodnil svoje závery o absencii žalovaným namietaného rozporu rozhodnutia o priznaní výkonnostného bonusu so zákonom o bankách (ods. 106 až 108 odôvodnenia), s dobrými mravmi či zásadami poctivého obchodného styku (ods. 109 až 116 odôvodnenia), a vysvetlil, že týmito otázkami sa zaoberal aj súd prvej inštancie, pričom určitá stručnosť týchto dôvodov v prvoinštančnom rozhodnutí vo výsledku nedosahuje mieru porušenia práva strany na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Z odôvodnenia odvolacieho rozsudku taktiež vyplýva, že v dôsledku rozhodnutia štatutárneho orgánu SBSK ako akciovej spoločnosti o priznaní MVB žalobcovi (so špecifikáciou v ods. 100, 101 odôvodnenia) sa stala predmetná pohyblivá výkonnostná odmena nárokovou v určitej výške a termíne výplaty. Odvolací súd dodal, že nemal za preukázané prekročenie právomoci predstavenstva, keďže k priznaniu MVB došlo v súlade so stanovami spoločnosti, ako aj s v súlade s rokovacími poriadkami pre predstavenstvo a dozornú radu (ods. 117 odôvodnenia). Tu nadviazal na svoj záver, podľa ktorého rozhodnutie predstavenstva číslo 110/2016 z 28.07.2016 bolo prijaté práve po schválení a odsúhlasení osobitnej výkonnostnej odmeny pre vybrané osoby dozornou radou SBSK (ods. 108 odôvodnenia).

33. Odvolací súd ďalej k obrane žalovaného jasne vysvetlil aj to, že následným rozhodnutím predstavenstva Sberbank Slovensko, a.s. nemohlo dôjsť k zrušeniu už priznaného nároku na mimoriadny výkonnostný bonus (ods. 101 - 103 odôvodnenia). Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že oba súdy sa zaoberali obranou žalovaného súvisiacou s námietkami opierajúcimi sa o aplikáciu dotknutej kogentnej právnej úpravy v zákone o bankách a pri posudzovaní žalobcovho nároku aplikovali aj interné predpisy SBSK ako akciovej spoločnosti a súčasne banky. Odvolací súd potvrdzujúc rozhodnutie súdu prvej inštancie k tejto otázke doplnil, že splatnosť odloženej časti priznaného mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi bola jasne stanovená - rok 2019 a pokiaľ nedošlo k rozhodnutiu o jeho znížení alebo nevyplatení (tzv. malus, pričom za takéto rozhodnutie nie je možné považovať následné rozhodnutie predstavenstva o zrušení rozhodnutia o priznaní bonusu), bol žalovaný povinný žalobcovi nárok vyplatiť.

34. Odvolací súd taktiež k spochybňovaniu predmetného rozhodnutia dozornej rady žalovaným zreteľne

konštatoval, a to zhodne so súdom prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané vyhlásenie rozhodnutia dozornej rady za neplatné. Zaoberal sa aj namietanou zaujatosťou člena dozornej rady Z. O. s tvrdenými dôsledkami (ods. 104, 105 odôvodnenia). Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že žalobca ako člen predstavenstva musel vedieť o prekročení oprávnenia predstavenstvom banky, súd prvej inštancie za významné považoval to, že priznanie MVB (aj) žalobcovi sa týkalo (nad rámec uzavretej zmluvy s SBSK) výkonu činností vyvolaných mimoriadnou situáciou v SBSK definovanou najmä v ods. 75 (vo väzbe na ods. 27) odôvodnenia prvoinstančného rozsudku. Súd prvej inštancie ďalej v ods. 80 vysvetlil (čo aproboval potvrdením jeho rozhodnutia aj odvolací súd), že výber dotknutých osôb, zahrnutých pod pojem „kľúčoví zamestnanci“, na splnenie predmetnej osobitnej úlohy „nebol zištným nápadom predstavenstva spoločnosti (ani žalobcu), predstavenstvo spoločnosti plnilo len uloženú úlohu predstavenstvu akcionárom Sberbank Slovensko, a.s. ... (žalobca sám seba nezaradil do okruhu kľúčových zamestnancov, bol vybratý na splnenie úlohy akcionárom).“ Súd nižších inštancií zhodne konštatovali a v dôvodoch svojich rozhodnutí dostatočne vysvetlili priznanie MVB žalobcovi predstavenstvom - štatutárnym (kolektívnym) orgánom pozostávajúcim v rozhodnom čase z 5 osôb (vrátane žalobcu), z ktorého nevyvodili spôsob priznania „sám sebe“ v rozpore so zákonom, s internými dokumentmi akciovej spoločnosti/banky, s dobrými mravmi či zásadami poctivého obchodného styku, ako namietal žalovaný. Len to, že uvedené dôvody vyhovenia žalobe nezodpovedajú predstavám a názorom žalovaného, neznamena, že ide o odôvodnenie dotknutých rozhodnutí v rozpore so zákonnými a ústavnými požiadavkami vyžadovanými pre riadne odôvodňovanie súdnych rozhodnutí, ako dovolací súd aj vo všeobecnej rovine vysvetlil už vyššie.

35. Do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj do odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie sa taktiež dostatočne premietli výsledky hodnotenia dôkazov, nakoľko z ustanovenia § 220 ods. 2 CSP vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne. Dovolací súd uvádza, že v hodnotení dôkazov súdmi nižších stupňov nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba taká skutočnosť by totiž zakladala odňatie spravodlivosti. Z obsahu spisu vyplýva, že dozorná rada Sberbank Slovensko a.s. prijala písomným hlasovaním dňa 09.12.2015 rozhodnutie, ktorým schválila osobitnú výkonnostnú odmenu pre vybrané osoby (čl. 383 a nasl. spisu), medzi ktoré bol zaradený aj žalobca. V dokumente, ktorý dozorná rada schvaľovala, neboli uvádzané konkrétne sumy pre jednotlivé osoby, iba celkové náklady z pohľadu zamestnávateľa v prípade 100 % plnenia podmienky vyplatenia. Po priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu (28.07.2016) zasadala dozorná rada 01.08.2016, pričom zo zápisnice z tohto zasadania vyplýva, že k odloženiu výplaty MVB malo dôjsť z dôvodu poskytnutia možnosti novému generálnemu riaditeľovi a akcionárovi oboznámiť sa so súčasnými zamestnancami a procesmi v rámci banky. Uznesenie o odložení výplaty bolo schválené s tým, že sa uložilo p. I., aby určil nový termín výplaty bonusov po tom, ako sa riadne oboznámi so situáciou v spoločnosti. Žalobca ukončil zmluvný vzťah so žalovaným dohodou zo dňa 08.02.2017, pričom funkciu člena predstavenstva vykonával od 01.10.2014 do 16.02.2017. Námietky dovolateľa o prekročení oprávnenia predstavenstva, či o nedodržaní interných rokovacích postupov akciovej spoločnosti pri prijímaní rozhodnutí dozornej rady a predstavenstva, zostali v rovine polemiky žalovaného s vyhodnotením dokazovania zo strany súdov nižších inštancií. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo/73/2020, 9Cdo/121/2020).

36. Dovolací súd taktiež zdôrazňuje, že pokiaľ dovolateľ do námiety zmätočnosť vád v zmysle § 420 písm. f) CSP zahrnul aj výhrady voči právnomu posúdeniu veci, tak ide o neprípustné odôvodnenie tejto časti dovolania. Dovolací súd dlhodobo a konzistentne zastáva názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2016 sp. zn. 2 Cdo 1286/2015, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 ročník 2017 ako R 24/2017, predtým obdobne R 54/2012).

37. Za neopodstatnenú považuje dovolací súd námietku dovolateľa, že z hľadiska odvolacích dôvodov podľa ich vymedzenia v odvolaní žalovaného sa odvolací súd nezaoberal námietkou, podľa ktorej (i/) súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoj rozsudok, keď nedoplnil odôvodnenie v zmysle kasačného záväzného pokynu odvolacieho súdu. Ide o „pokyn“ odvolacieho súdu v uznesení Krajského súdu v Žilne z 25.08.2022, sp. zn. 10Co/154/2020, ktorým bol podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP (z dôvodu nesprávneho procesného postupu) zrušený v poradi prvý rozsudok súdu prvej inštancie zo 17.03.2020, č. k. 25C/22/2018-853 a vec mu bola podľa § 391 ods. 1 CSP vrátená ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie v ďalšom konaní sa zaoberať nastolenou obranou žalovaného - hmotnoprávnou otázkou eventuálneho rozporu uplatňovanej odmeny (MVB) so zákonom o bankách, s dobrými mravmi, príp. so zásadami poctivého obchodného styku. Dovolací súd v zhode s odvolacím súdom uvádza, že uvedené intencie vyplývajúce z predchádzajúceho kasačného rozhodnutia odvolacieho súdu boli súdom prvej inštancie rešpektované, keďže sa v odôvodnení svojho (v poradi druhého) rozhodnutia k nastoleným námietkam žalovaného vyjadril (viď ods. 68, 74, 90), čo odvolací súd riadne vyhodnotil ako už bolo dovolacím súdom osvetlené vyššie. Pritom odvolací súd sa k vo veci aplikovanej právnej úprave zákona o bankách aj samostatne vyjadril, keď v napadnutom rozhodnutí precizoval dôvody, pre ktoré nebolo možné konštatovať rozpor priznaného MVB s dotknutou právnou úpravou (ods. 106, 107 odôvodnenia).

38. Taktiež za neopodstatnenú považuje dovolací súd námietku dovolateľa, že z hľadiska odvolacích dôvodov podľa ich vymedzenia v odvolaní žalovaného sa odvolací súd nezaoberal námietkou, podľa ktorej (ii/) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), ktoré spočívajú najmä v závere, že sa SBSK mala ocitnúť v kríze, v dôsledku čoho údajne nebolo možné posudzovať nárokovánú pohyblivú zložku odmeny (MVB) v zmysle ZoB a že majoritný akcionár SBSK si „najal“ vlastných zamestnancov na výkon mimoriadnych činností spojených s predajom akcií. Tu dovolací súd uvádza, že odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne, neuviedol však, že by sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto by sa postupom podľa § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, s prípadným doplnením ďalších dôvodov na zdôraznenie jeho správnosti. Podstatné je, že odvolací súd, vychádzajúc zo skutkového stavu správne zisteného a uzavretého v prvoinštančnom konaní (§ 383 CSP), v napadnutom rozhodnutí sám dostatočne a zreteľne uviedol a vysvetlil pre rozhodnutie vo veci samej relevantné skutkové a právne dôvody, ktoré vyústili do záveru o dôvodnosti vyhovieť žalobe. Pokiaľ aj súd prvej inštancie v okolnostiach danej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia použil pojem „kríza“, ktorý sa viac-významovo môže chápať ako kríza obchodnej spoločnosti, resp. spoločnosť v kríze, spájaná s insolvenciou podľa predpisov o konkurze a reštrukturalizácii, prípadne s globálnou finančnou krízou podľa zákona o bankách, toto nemalo žiadny podstatný vplyv na preskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, ako ani na vecnú správnosť meritorneho rozhodnutia. Ako už bolo povedané vyššie, súd prvej inštancie vysvetlil obsah ním použitého pojmu „kríza“ v súvislosti s priznaním MVB žalobcovi z dôvodu plnenia mimoriadnych úloh vybranými osobami („kľúčoví zamestnanci“) vzhľadom na mimoriadny stav týkajúci sa SBSK definovaný najmä v ods. 75 odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia (viď tiež väzbu na ods. 27 a 77 odôvodnenia). Samotné konštatovanie súdu prvej inštancie, že majoritný akcionár SBSK si „najal“ vlastných zamestnancov na výkon mimoriadnych činností spojených s predajom akcií, netvorí relevantný vecno-právny základ meritorneho rozhodnutia, ktorým bolo žalobe vyhovieť. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ani nevyplýva, že by toto konštatovanie, ktorým súd prvej inštancie zrejme mienil osvetliť okolnosti súvisiace s vyvolaním mimoriadneho stavu v SBSK (príprava banky na predaj, jej osamostatnenie, audit banky), odvolací súd považoval za relevantný skutkový a právny dôvod priznania žalobcovho nároku, pričom platí, že odvolací súd v odôvodnení nemusí reagovať na každý argument strany, pokiaľ nie je pre rozhodnutie vo veci podstatný, čo sa týka aj uvedenej námietky žalovaného.

39. Dovolací súd nepovažoval za opodstatnenú ani námietku žalovaného, podľa ktorej (iii/) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), ktoré spočívalo v neaplikovaní zákona o bankách, neskúmaní rozporu rozhodnutí jednotlivých orgánov

SBSK s Obchodným zákonníkom, s internými predpismi banky a v nesprávnom vyhodnotení súladu uplatneného nároku so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi. Odvolací súd mal pritom ignorovať argumentáciu žalovaného k nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, námietku o nesprávnych skutkových zisteniach, ďalej neodôvodnil neaplikovanie § 23a a § 23b zákona o bankách, nezaoberal sa rozporom uplatneného nároku na výplatu MVB so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi (keď žalobca priznal túto mimoriadnu odmenu sám sebe). Podľa dovolateľa arbitrárnou selekciou odvolacích dôvodov odvolací súd poprel dvojnásťnosť civilného sporového konania aj účel odvolacieho konania. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu nerešpektovanie § 380 ods. 1 CSP, keďže z troch uplatnených si mal vybrať len jeden odvolací dôvod. Tým malo dôjsť k odňatiu prístupu k odvolaciemu konaniu a zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces.

40. Ako už bolo dovolacím súdom povedané vyššie, odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne a náležite zaoberal všetkými skutkovými a právnymi otázkami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej. Zreteľne vysvetlil aj to, že súd prvej inštancie v súlade s predchádzajúcim kasačným uznesením aplikoval dotknutú právnu úpravu zákona o bankách, zaoberal sa aj námietkou rozporu priznania nároku na MVB žalobcovi s dobrými mravmi, resp. so zásadami poctivého obchodného styku, pričom odvolací súd na tieto dôvody, hoci stručne vyjadrené, v napadnutom rozhodnutí nadviazal, precizoval ich a doplnil. Pritom iné právne posúdenie sporu, s opačným výsledkom, než očakával žalovaný, samé osebe netvorí zmätočnosťnú vadu týkajúcu sa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením súdu prvej inštancie. Žalovaný okrem námietky týkajúcej sa konštatovania o „kríze“ a o „najatí“ vlastných zamestnancov, ani konkrétne neuviedol, v čom mala spočívať vada nesprávneho zistenia skutkového stavu.

41. Tu dovolací súd len pripomína, že dovolacie námietky týkajúce sa skutkového stavu sú z hľadiska dovolacieho prieskumu v zásade neprípustné. Dovolací súd nie je tzv. skutkovým súdom, v dovolacom konaní skutkový stav sám nezisťuje ani neprehodnocuje, nevykonáva dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúci súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že takéto vady v prejednávanej veci nezistil.

42. Dovolateľ taktiež namietal, že odvolací súd sa len formálne zaoberal skutkovými a právnymi tvrdeniami žalovaného, podľa ktorých priznaný MVB je v rozpore s kogentnou právnou úpravou odmeňovania vybraného bankového personálu podľa zákona o bankách a že žalobca ako člen predstavenstva musel vedieť, že priznanie MVB je v rozpore s internými predpismi banky a existovali prekážky pre jeho výplatu (ekonomická strata banky a pod.). Taktiež vytkol odvolaciemu súdu, že sa pri závere o MVB ako pohyblivej zložke mzdy, ktorej výška závisí od plnenia dosahovaných výsledkov či dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky (§ 23b ods. 1 písm. c/ zákona o bankách) nezaoberal argumentáciou žalovaného, ktorá takúto konklúziu vylučuje (tu dovolateľ odkázal na dôvody dovolania vzťahujúce sa k namietanej vade nesprávneho právneho posúdenia veci). Odvolací súd podľa žalovaného

neposkytol relevantnú odpoveď ani k námietke o rozpore uplatneného nároku so zásadami poctivého obchodného styku a dobrými mravmi, založenej na okolnosti, že žalobca bol členom predstavenstva, ktorý musel poznať interné predpisy banky, kogentnú úpravu v zákone o bankách, ekonomickú situáciu banky a súčasne priznal túto mimoriadnu odmenu „sám sebe“. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že dôkladne nevysvetlil odchýlnosť napadnutého rozhodnutia od iných rozhodnutí súdov v obdobných veciach, predmetom ktorých boli (zamietnuté) právne a skutkovo identické nároky ďalších členov predstavenstva SBSK (prípady D. U., Ing. I. R.), čím bol porušený princíp predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, podľa ktorého právne a skutkovo identický nárok majú súdy posudzovať rovnako.

43. Dovolací súd opakovane uvádza, že po preskúmaní odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ako aj odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, dospel k záveru o neprípustnosti a nedôvodnosti dovolania v časti podľa § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd sa vyjadril k podstatným odvolacím námietkam, z rozhodnutí súdov nižších inštancií je dostatočne zrejmé, z akých skutkových zistení a dôkazov vychádzali pri rozhodovaní o merite veci, akým spôsobom posudzoval odvolací súd žalovaným vytýkané nedostatky rozsudku súdu prvej inštancie a aké závery odvolací súd zaujal k právnemu posúdeniu veci. Odvolací súd v ods. 98 a nasl. odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia jasne konštatoval, že dozorná rada v súlade s internými predpismi spoločnosti schválila okruh vybraných osôb, ktorým mala byť vyplatená osobitná odmena vo forme MVB a schválila aj vyplatenie odmien podľa schváleného vzorca z vyčísleného objemu peňazí, pričom súhlas pre predstavenstvo udelila dozorná rada prostredníctvom hlasovania dňa 09.12.2015.

44. K námietke dovolateľa, že sa odvolací súd opomenul vyjadriť k argumentu o nepriaznivej hospodárskej situácii v banke, ktorá mala vylučovať možnosť udelenia finančnej odmeny vybraným osobám, dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutia v oprávnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05). Zo zisteného skutkového stavu, ako aj z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že pod pojmom „kríza“ právneho predchodcu žalovaného je potrebné rozumieť mimoriadny stav, týkajúci sa prípravy obchodnej spoločnosti na predaj a vytvorenia podmienok pre vykonanie hĺbkového auditu zo strany Európskej centrálnej banky. Účelom zákonnej regulácie odmeňovania vybraného personálu bankovej inštitúcie je nastavenie zásad odmeňovania v závislosti od riadenia rizík v súvislosti s plnením dlhodobých cieľov banky, čo v tu posudzovanom prípade nebolo relevantným spôsobom spochybnené. Na túto problematiku je nutné nahliadať zo širších súvislostí, keďže akcionárom spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. (právny predchodca žalovaného) bola spoločnosť Sberbank Europa, a.s., ktorej základným akcionárom bola spoločnosť Sberbank Rusko, a.s., ktorej ekonomickým cieľom bolo odpredať akcie spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s., subjektu mimo ruského akcionára. Je teda zrejmé, že bolo v záujme samotnej obchodnej spoločnosti uskutočnenie predaja akcií a nakoľko sa aj žalobca podieľal na zabezpečení bezproblémového završenia uvedeného procesu, bola mu priznaná mimoriadna odmena. Tieto zistenia vyplývajú z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, a teda nebolo potrebné sa opätovne vyjadrovať k vyššie uvedenej odvolacej argumentácii žalovaného.

45. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne vyjadril k námietke žalovaného, podľa ktorej je vyplatenie MVB v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, prípadne v rozpore s dobrými mravmi (ods. 109 až 116), pričom zaujal stanovisko aj k tvrdeniu, že žalobca ako člen predstavenstva priznal vyplatenie mimoriadnej odmeny „sám sebe“. K tvrdeniu o (ne)aplikovaní § 23a a § 23b zákona o bankách súdom prvej inštancie sa odvolací súd zreteľne vyjadril v ods. 106 a nasl. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Taktiež vysvetlil, prečo neprihliadal na rozhodovanie súdov v iných veciach ďalších členov predstavenstva (ods. 118). Tu len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že z obsahu spisu vyplýva, že D. U. v rozhodnom čase nebol zaradený v zozname 25 osôb, ktorých sa mal týkať tzv. program udržania a MVB (č.l. 337 spisu).

46. Napokon o tom, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu čo do odôvodnenia v skutočnosti netrpí namietanou vadou nepreskúmateľnosti svedčí aj to, že práve dovolateľ sa domáha jeho preskúmania vo vecnoprávnej rovine, zodpovedaním formulovanej právnej otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP,

tvrdiac, že odvolací súd ako aj pred ním súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdili.

47. Dovolací súd k tejto časti dovolania už len poznamenáva, že zo záväzného pokynu odvolacieho súdu v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí (spočívajúcom na identifikovanej vade procesného postupu - nedostatočného odôvodnenia prvého rozsudku súdu prvej inštancie), vyjadriť sa k obrane žalovaného založenej na aplikácii právnej úpravy o odmeňovaní personálu banky obsiahnutej v zákone o bankách (§ 23a, §23b), nemožno ani náznakom vyvodiť prezumovanie dôvodnosti uplatneného nároku vo vecno-právnej rovine, ani konečného úspechu v odvolacom konaní.

48. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru o neprípustnosti a nedôvodnosti dovolania v časti podľa § 420 písm. f) CSP.

K prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

49. Keďže konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanými vadami vyplývajúcimi z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom [dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP majú subsidiárnu povahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP; nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 202/2026-57 z 30.06.2026, bod 42 a contrario].

50. Dovolateľ prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval aj z § 421 ods. 1 písm. b) CSP. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v takom prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

51. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, „či možno členovi predstavenstva banky podľa § 23a ods. 1 písm. a) zákona o bankách v znení účinnom do 28.12.2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 28.12.2020 nepripúšťa“.

52. Dovolací súd považoval podmienky prípustnosti pre vecno-právny prieskum dôvodnosti dovolania z hľadiska dovolateľom formulovanej otázky za splnené (§ 432 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. b) CSP). Odvolací súd sa uvedenou otázkou v jej podstate zaoberal a aj na jej zodpovedaní založil svoje meritórne rozhodnutie o potvrdení rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď uzavrel, že „žalobcovi nárok na žalovanú sumu vznikol“ (ods. 89 odôvodnenia), pričom „odvolací súd nezistil rozpor rozhodnutia o priznaní výkonnostného bonusu so zákonom o bankách“ (ods. 107 odôvodnenia). Súčasne ide o právnu otázku, ktorá vo vzťahu k bývalému členovi predstavenstva banky v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola (ustálená) vyriešená. Na uvedený záver dovolacieho súdu nemá vplyv to, že najvyšší súd vo viacerých predchádzajúcich rozhodnutiach obdobnú právnu otázku formulovanú totožným dovolateľom zodpovedal, keďže tomu tak bolo v sporoch medzi viacerými rôznymi žalobcami v postavení odlišnom od žalobcu v danom spore, a to ako zamestnancov banky voči svojmu zamestnávateľovi (Prima banka, a.s. ako právny nástupca SBSK). V prípade žalobcu však ide o doteraz dovolacím súdom neriešený prípad nároku uplatneného bývalým členom predstavenstva, ktorého právny vzťah s bankou bol založený zmluvou o výkone činnosti člena predstavenstva podľa ObZ, a nie pracovnou zmluvou podľa Zákonníka práce, na vyplatenie odmeny vo forme dozornou radou banky schváleného a predstavenstvom banky osobitne priznaného retenčného bonusu (MVB).

53. Dovolací súd, poznajúc vlastnú judikatúru, uvádza, že v inej veci o dovolaní totožného dovolateľa rozhodol rozsudkom sp. zn. 1Cdo/103/2021 z 25.10.2023 tak, že dovolanie zamietol, pričom za otázku prípustnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP považoval právnu otázku: „Zaväzuje zamestnávateľa voči

zamestnancovi právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom v rozpore s verejnoprávnymi predpismi, ktoré sa vzťahujú na výkon práce zamestnanca?“ Najvyšší súd tam poukázal (viď najmä ods. 3.5 odôvodnenia) na argumentáciu dovolateľa, podľa ktorej banka nemôže svojho zamestnanca odmeňovať iným druhom plnenia ako tým, ktorý výslovne pripúšťa zákon o bankách. Aj ďalšia argumentácia dovolateľa je vo svojej podstate zhodná s tou, ktorú použil v dovolaní v danej veci (sp. zn. 5Obdo/20/2025), odlišená len statusom žalobcu ako zamestnancom. Najvyšší súd v odpovedi na uvedenú právnu otázku uviedol, že pokiaľ ide o zákon o bankách, tento je verejnoprávnym predpisom, ktorý sa však nevzťahuje na výkon práce zamestnanca. Konštatoval, že „aj keď zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám (§ 23a ods. 1: „Banka je povinná uplatňovať zásady odmeňovania podľa tohto zákona...“) v rámci regulácie fungovania bánk a nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami“. Najvyšší súd ďalej za podstatné považoval to, že dovolateľ do znenia položenej otázky „vloží zásadný predpoklad, že priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu žalobcovi bolo v rozpore s verejnoprávnymi predpismi (zrejme zákonom o bankách), avšak neuviedol, v čom presne vidí rozpor s týmito predpismi.“ Pritom sa najvyšší súd stotožnil s názorom odvolacieho súdu, podľa ktorého „mimoriadny výkonnostný bonus v plnej miere korešponduje s povahou pohyblivej zložky odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti dotknutého vedúceho zamestnanca podľa § 23b ods. 1 písm. a) zákona o bankách v rozhodnom znení (k 28. júlu 2016). ... teda nebol mimoriadny výkonnostný bonus priznaný ako taká zložka odmeny zamestnanca, ktorú zákon priznať zakazuje, práve naopak, bol priznaný v súlade s § 23b ods. 1 písm. a) vtedy účinného zákona o bankách. ... Zákon o bankách v tom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny, závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, umožňoval, nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s citovaným ustanovením“.

54. Totožný dovolateľ v ďalších v dovolacích veciach (napr. sp. zn. 5CdoPr/11/2023, sp. zn. 9Cdo/14/2024) už spresňujúco formuloval otázku: „Možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 ZoB v znení účinnom do 29.12.2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú toto kogentné ustanovenie neupravuje?“, pričom najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 5CdoPr/11/2023 z 30.10.2024, skúmajúc prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP taktiež uviedol, že „aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb, vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami“.

55. Viaceré predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaniach totožného žalovaného v obdobných veciach žalôb zamestnancov SBSK o vyplatenie MVB, boli aj predmetom konania pred ústavným súdom na základe ústavných sťažností žalovaného. Napr. vo vzťahu k rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/103/2021 z 25. októbra 2023, sp. zn. 6Cdo/139/2022 z 29. novembra 2023, sp. zn. 5CdoPr/5/2023 z 27. marca 2024, sp. zn. 7CdoPr/7/2024 z 30. septembra 2024, sp. zn. 8CdoPr/15/2024 z 30. septembra 2025, sp. zn. 9CdoPr/8/2025 z 19. novembra 2025, sp. zn. 2CdoPr/10/2024 z 29. októbra 2024 a sp. zn. 2CdoPr/11/2024 z 26. júna 2025 spoločne rozhodol ústavný súd o odmietnutí ústavných sťažností uznesením č. k. III. ÚS 410/2026-26 zo 16. júla 2026, v ktorom uviedol, že prvý napadnutý rozsudok sp. zn. 1Cdo/103/2021 z 25.10.2023 možno považovať za východiskový v obdobných veciach žalovaného. Ústavný súd ďalej predostrel, že „súčasťou podnikateľského a obchodnoprávneho života korporácií sú situácie, keď predávaná spoločnosť vypláti určitým osobám s ňou previazaným, typicky členom orgánov obchodnej spoločnosti alebo vrcholovým zamestnancov, nadštandardné odmeny a kupujúci o tom nie je vždy informovaný. Takéto nároky možno ošetriť v zmluve o predaji akcií. V takýchto situáciách prichádzajú do úvahy nároky kupujúceho (nového akcionára) voči predávajúcemu (pôvodnému akcionárovi). V zásade ide o možné rozhodnutie spoločnosti, ktorej akcie sa predávajú, a ekonomický, resp. právny problém kupujúceho. Ide o pomerne známe riziko pri M&A (fúzie a akvizície) obchodoch (porov. Gyárfáš, J., Matulníková, K. a Vávrák, T. M&A na Slovensku. Právnický a daňový sprievodca. Prvé vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2019. 202 s. ISBN 978-80-89603-70-1), že existujú rôzne doložky v pracovných zmluvách, ktoré priznávajú nárok na nadštandardné odmeny, ak dôjde k prevodu akcií zamestnávateľa“. Ďalej ústavný súd uviedol, že „špecifikom prerokúvanej veci je skutočnosť, že nejde o vzťah bežných korporácií, ale ide o vzťah

banky a zamestnancov. Banky majú z dôvodu ich postavenia vo finančnom systéme osobitné pravidlá na obozretné hospodárenie. Banky sú povinné mať určité pravidlá odmeňovania dané zákonom o bankách, transpozíciou smernice o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií 2006/48/ES týkajúcej sa kreditných rizík finančných spoločností. Vo vzťahu k odmeňovaniu je nutné ustáliť, či (i) sú takéto bonusy súladné s touto reguláciou, (ii) ak by aj neboli, tak či protiprávnosť je len v rovine porušenia povinností bankou s následkami dohľadu NBS a uloženia pokuty, alebo aj má mať priamy efekt na mzdový nárok, a či má beneficiant povinnosť vrátiť odmenu ako zamestnanec, resp. odmenu za pôsobenie v orgáne.“

56. Podľa § 23a ods. 1 písm. a) zákona o bankách v znení do 29.12.2020, banka je povinná uplatňovať zásady odmeňovania podľa tohto zákona u všetkých členov štatutárneho orgánu banky. V rámci odmeňovania osôb podľa odseku 1 banka uplatňuje a) zaručenú pevnú zložku celkovej odmeny ako 2. základnú zložku mzdy, ak ide o člena štatutárneho orgánu banky podľa ods. 1 písm. a), b) pohyblivú zložku celkovej odmeny.

57. Podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách v znení do 29.12.2020, pohyblivú zložku celkovej odmeny tvoria: c) motivačná zložka odmeny, ktorej výška závisí od plnenia dosahovaných výsledkov dlhodobej obchodnej stratégie a záujmov banky.

58. Dovolací súd v nadväznosti na vyššie uvedené, v tu posudzovanej veci najskôr vo všeobecnosti uvádza, že dotknuté (nižšími súdmi aplikované) ustanovenia § 23a, 23b zákona o bankách upravujú zásady odmeňovania personálu banky (§ 23a) a princípy spôsobu priznávania pohyblivej zložky celkovej odmeny (§ 23b). Ustanovenie § 23a vymedzuje okruh osôb, na ktorých odmeňovanie sa uplatnia zásady stanovené týmto zákonom, pričom sú vymedzené na základe kumulatívneho splnenia dvoch kritérií. Prvým kritériom je, že profesionálne činnosti týchto osôb majú významný vplyv na rizikový profil banky spôsobom, ktorý zohľadňuje jej veľkosť, vnútornú organizáciu a povahu, rozsah a zložitosť jej činností. Druhým kritériom je, že osoba spadá do taxatívneho zoznamu kvalifikovaných subjektov. Pri členoch štatutárneho orgánu a dozornej rady [§23a ods. 1 písm. a) a b)] sa prvé kritérium posudzovať nemusí a platí predpoklad, že pri každej z týchto osôb je vždy splnený test významného vplyvu na rizikový profil banky (Vojtko, M., Guniš, S., Vlášek, P. a kol. Zákon o bankách. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2024, s. s. 371 - 379). Uvedené sa týka aj tu posudzovaného prípadu, nakoľko žalobca je bývalý člen štatutárneho orgánu banky - právneho predchodcu žalovaného.

59. Ako už bolo povedané, v čase rozhodovania dovolacieho súdu o dovolaní v tomto spore už existovali rozhodnutia v druhovo obdobných veciach, v ktorých sa dovolací súd zaoberal v zásade totožnou dovolacou argumentáciou žalovaného s tým rozdielom a špecialitou, že žalobcami boli zamestnanci banky v pracovnoprávnom pomere. Režim odmeňovania podľa § 23b ods. 1 písm. c) zákona o bankách, aplikovaný v danom prípade súdmi nižších inštancií, sa však vzťahuje na všetky osoby vymenované v § 23a ods. 1 zákona o bankách, teda rovnako dopadá na zamestnancov ako aj na členov štatutárneho orgánu, a preto závery najvyššieho súdu vyjadrené v predchádzajúcich vyššie uvedených konaniach sú primerane aplikovateľné aj na tu posudzovaný spor. Dovolací súd v tu preskúvanom prípade nemá dôvod sa od tejto predchádzajúcej právnej línie a záverov najvyššieho súdu odkloniť a uvádza, že pokiaľ dovolateľ formuloval otázku, či „Možno členovi predstavenstva banky podľa § 23a ods. 1 písm. a) ZoB v znení účinnom do 28.12.2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 ZoB v znení účinnom do 28.12.2020 nepripúšťa ?“, tak vychádzal z vlastného hypotetického predpokladu, že MVB priznaný žalobcovi ustanovenie § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 28.12.2020 nepripúšťa. Podľa názoru dovolacieho súdu, aj keď zákon o bankách obsahuje úpravu zásad odmeňovania niektorých osôb, vrátane členov štatutárneho orgánu, ide o pravidlá určené týmto verejnoprávnym predpisom (vo vertikálnej línii pôsobenia medzi štátom a bankou) v rámci regulácie fungovania bánk, a nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na obchodnoprávny vzťah medzi bankou a členom jej štatutárneho orgánu (v horizontálnej línii pôsobenia na súkromnoprávny vzťah zmluvných subjektov), tu založený zmluvou o výkone činnosti (§ 66 ods. 3 ObZ). Odvolací súd považoval za správne právne závery súdu prvej inštancie, podľa ktorých v danom prípade banka (právny predchodca dovolateľa) v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona o

bankách mohla okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytnúť aj pohyblivú zložku, ktorá nemusela byť priamo dohodnutá v zmluve (tu o výkone činnosti člena predstavenstva). Podstatný bol záver oboch súdov nižších inštancií, že zákon o bankách v rozhodnom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny, závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca, umožňoval. Žalobcom uplatnený peňažný nárok na vyplatenie dozornou radou schváleného a predstavenstvom banky priznaného mimoriadneho výkonnostného bonusu teda nepredstavuje plnenie, ktoré by bolo (čo do podstaty nároku) v rozpore s dotknutou úpravou zákona o bankách. Pokiaľ odvolací súd v napadnutom rozhodnutí vychádzal z takýchto právnych úvah k interpretácii správne aplikovanej právnej úpravy, dovolací súd nemohol vyhovieť dovolaniu, keďže nezistil dôvodnosť námietky žalovaného v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP o existencii vady nesprávneho právneho posúdenia veci.

60. K vyššie uvedenému dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že zákon o bankách definuje v § 5 písm. o), že na účely tohto zákona sa rozumie zásadami odmeňovania osobitný spôsob motivácie osôb podľa § 23a ods. 1, a to prostredníctvom pohyblivej zložky celkovej odmeny, ktorej výška a poskytovanie je viazané na výsledky presadzovania dlhodobých záujmov banky. Pritom účel zákona o bankách je vyjadrený v § 1, podľa ktorého tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému. Z § 2 tohto zákona vyplýva, že banka je právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky založená ako akciová spoločnosť¹⁾ (odkaz na ObZ), ktorá je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu a ktorá má bankové povolenie. Iná právna forma banky sa zakazuje. Činnosť bánk a pobočiek zahraničných bánk podlieha dohľadu vykonávanému Národnou bankou Slovenska (§ 6 ods. 1). Z uvedenej úpravy a jej účelu vyplýva, že zákon o bankách ako celok, t.j. vrátane úpravy odmeňovania stanovených osôb (bankového personálu), smeruje k inštitucionálnej ochrane a nie k subjektívnym nárokom. Dovolací súd poukazuje aj na konštatovanie ústavného súdu, že banky majú z dôvodu ich postavenia vo finančnom systéme osobitné pravidlá na obozretné hospodárenie a sú povinné mať určité pravidlá odmeňovania dané práve zákonom o bankách, transpozíciou smernice o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií 2006/48/ES týkajúcej sa kreditných rizík finančných spoločností (III. ÚS 410/2026). Avšak vo vzťahu k takému odmeňovaniu, aké v okolnostiach danej veci predstavuje vec tu posudzovaná (MVB) zastáva dovolací súd názor, že prípadné porušenie povinností bankou (ktoré vo veci nižšími súdmi konštatované nebolo) by mohlo byť predmetom (verejnoprávneho) dohľadu NBS, bez priameho efektu na individuálny (súkromnoprávny) nárok člena predstavenstva na retenčný bonus.

61. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd uzatvára, že dovolaťelom formulovaná právna otázka je založená na nesprávnom východiskovom predpoklade, podľa ktorého kogentná úprava § 23b ods. 1 zákona o bankách v rozhodnom znení nepripúšťala priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu ako pohyblivej zložky odmeny členovi predstavenstva banky. Takýto záver však z dotknutej právnej úpravy nevyplýva. Zákon o bankách priznanie pohyblivej zložky celkovej odmeny osobám podľa § 23a ods. 1, vrátane členov štatutárneho orgánu banky, umožňoval, pričom pravidlá jej poskytovania sledovali predovšetkým verejnoprávny, regulačný účel spočívajúci v zabezpečení obozretného a bezpečného fungovania bankového systému. Ich prípadné porušenie bankou preto samo osebe nemá za následok zánik alebo neexistenciu súkromnoprávneho nároku člena predstavenstva založeného zmluvou o výkone funkcie a rozhodnutím príslušných orgánov banky. Na dovolaťelom položenú otázku je preto potrebné odpovedať tak, že členovi predstavenstva banky bolo podľa § 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 28. decembra 2020 možné priznať pohyblivú zložku odmeny, pričom samotná skutočnosť, že konkrétny spôsob jej priznania alebo poskytnutia by prípadne nezodpovedal verejnoprávnym pravidlám odmeňovania podľa zákona o bankách, bez ďalšieho nevylučuje vznik ani trvanie jeho súkromnoprávneho nároku na takto priznanú odmenu.

62. Podľa § 448 CSP, dovolací súd zamietne dovolanie, ak dovolanie nie je dôvodné.

63. Keďže v danom prípade nie je daná procesná prípustnosť ani dôvodnosť dovolania podľa § 420

písm. f) CSP a dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je síce prípustné avšak nie je dôvodné, dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 448 ako celok CSP zamietol.

64. V dovolacom konaní bol úspešný žalobca, preto mu dovolací súd voči žalovanému priznal plnú náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

65. Rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.